



கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

குறள் விருந்து

திங்கள் தோறும் வெளி வரும் சிறுவர் மின்னிதழ்

மின்னிதழ் 4
வைகாசி 10, 2052
உலகத் திருக்குறள்
இணையக்
கல்விக்கழகத்தால்
வெளியிடப்படும்
இலவச இணைய இதழ்

சிறார் பொறுப்பு!

-புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்-எனினும்
இனி இந்த நாட்டினை ஆளப்பிறந்தீர்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!

நன்றாய்ப் படியுங்கள்! நாட்டின் குழந்தைகள்!
ஒன்றாய் இருங்கள் உயர்வினை எண்ணுங்கள்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!

குன்றினைப்போல் உடல்வன்மை வேண்டும்!
கொடுமை தீர்க்கப்போ ராடுதல் வேண்டும்!
தின்றதையே தின்று தெவிட்டுதல் இல்லாமல்
அன்றன்று வாழ்விற புதுமை காணவேண்டும்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!

பல்கலை ஆய்ந்து தொழில்பல கற்றும்
பாட்டிற் சுவைகாணும் திறமையும் உற்றும்
அல்லும் பகலும் இந்நாட்டுக் குழைப்பீர்கள்!
அறிவுடன் ஆண்மையைக் கூவி அழைப்பீர்கள்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!
(இசையமுது (முதல் தொகுதி) சிறுவர் பகுதி)



பொறுப்பாசிரியர்: திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

இணையாசிரியர்கள் : தி.ஈழக்கதிர், திருமதி.செயசாலினி இரத்தினமேரி,
திருமதி.சுபா.அருணாசலம்

சிறுவர் குறள் நெறிக் கதை அன்புடையார் -முரசு நெடுமாறன்

இந்தச்சிறுவர் கதையை இயற்றி வழங்கியவர் "மலேசியாவின் அழ.வள்ளியப்பா" என்று பாராட்டப்படும் மலேசியப் பாவலர் முரசு நெடுமாறன் ஆவார். மலேசியத் தொலைக்காட்சியிலும் வானொலியிலும் ஆயிரக்கணக்காகக் குழந்தைப் பாடல்களும் நாடகங்களும் படைத்து வழங்கிய வரலாற்றுச்சாதனையாளர் இவரே. "மலேசியக் கவிதைக்களஞ்சியம்" என்னும் இவரது தொகுப்பு நூல் மலேசியாவில் இருநூறாண்டுகளாக வளர்ந்துவரும் தமிழ்க்கவிதையின் வரலாற்றைக் கூறுவது. தமது கவிதைப் பணிக்காகத் தமிழக அரசால் பாரதிதாசன் விருது வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்பட்ட முதல் அயல்நாட்டவர்.



பூங்குன்றன் பன்னிரண்டு அகவை கொண்ட சிறுவன். அவன் அன்னை உடல்நலம் இல்லாததால் இரண்டு மூன்று நாள்களாக வேலைக்குச் செல்லவில்லை. அவர் அன்றாடம் கூலிவேலைக்குச் சென்று, அதில் கிடைக்கும் குறைந்த சம்பளத்தைக் கொண்டு வாழ்பவர். வேலைக்குச் செல்லாத நாள்களில் கூலி கிடைக்காது. திடீரென அவர் உடல்நலம் குன்றியதால் இரண்டு மூன்று நாள் வேலைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அதனால் உணவுக்கே வழி இல்லாமல் போனது.

உடல்நலம் குன்றியதாலும், உணவு இல்லாததாலும் அவர் சோர்வாகப் படுத்திருந்தார். பூங்குன்றன் அன்னை படுத்திருந்த இடத்திற்கு வந்தான். அவர் அருகில் அமர்ந்தான்; "அம்மா பசிக்கிறதா?" என்றான்.

"எனக்குப் பசியில்லை, டப்பாவில் ரொட்டித் துண்டுகள் வைத்திருக்கிறேன் நீ சாப்பிடு" என்றார். ரொட்டித்துண்டுகள் போதிய அளவு இல்லை. எனினும், "சாப்பிட்டேன் அம்மா" என்று சொல்லி விட்டு, "அம்மா நான் கொஞ்சம் வெளியே சென்று வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படலானான்.

"எங்கே போகிறாய்? வேண்டா. வெளியே செல்ல வேண்டா" " என்றார். "கொஞ்ச நேரத்தில் வந்து விடுவேன்" " என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படலானான்.

வயிற்றில் பசி; மனத்தில் கவலை; யாரிடமும் கையேந்தக் கூடாது என்ற மனஉறுதி. இந்த நிலையோடு நடந்தான். "எனக்கு யாரும் வேலை கொடுக்கமாட்டார்கள். பதினெட்டு அகவை ஆகி விட்டால் வேலைக்குச்

செல்லலாம். அது வரை? “ இப்படிப் பலவாறு எண்ணியபடி நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் நடந்து கொண்டிருந்த சாலையின் ஓரத்தில் மகிழுந்து ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதன் அருகில் பெரியவர் ஒருவர் நிற்குகொண்டிருந்தார்;

புங்குன்றான் அவர் அருகில் சென்று,

“ஐயா, உங்களைப் பார்த்தால் வசதி வாய்ந்தவர்போல் தெரிகிறது. ஏன் இங்குநின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று அன்புடன் கேட்டான்.



“தம்பி, எதிர்பாராமல் கார் பழுதாகி விட்டது. கீழே இறங்கி நின்று கொண்டிருந்தேன். மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இரண்டு போக்கிரிகள் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டி என் கைப் பேசி, என்னிடமிருந்த பணம் எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு ஓடி விட்டார்கள். வழியில் வரும் கார்களை எல்லாம் கையசைத்து நிற்கச் சொல்லிப் பார்த்தேன். யாருமே நிற்கவில்லை” “ என்று சொல்லி வருந்தினார்.

“ஐயா என்னால் உங்களுக்கு ஏதும் உதவ முடியுமானால் உதவுவேன்” என்று கூறிப் பரிவுடன் அவர்முன் நின்றான்.

“தம்பி! நீ சிறுவன். உன்னால் என்ன உதவி செய்யமுடியும்?” பெரியவர் கேட்டார்.

“சிறு துரும்பும்பல்குத்த உதவும்” முடிந்ததைச் செய்வேன்.” என்றான்.

“தம்பி! உன்னால் முடியுமானால் ஓர் உதவி செய்யலாம். அதோ அங்கே சற்றுத் தொலைவில் ஒரு கடைவரிசை தெரிகிறதல்லவா?”

“ஆமாம் ஐயா, நான் அவ்வப்போது பொருள் வாங்க அங்கே போவதுண்டு. எனக்கு அது பழக்கப்பட்ட இடம்தான்” என்றான்.

“அப்படியா நல்லது. அங்குள்ள ஒன்பதாம் எண் கொண்ட உணவகத்தில் என் நண்பர் இருக்கிறார். அவர்தான் அந்த கடையின் உரிமையாளர். நான் தரும் குறிப்பை அவரிடம் தரமுடியுமா? நான் என் காரை இங்கே விட்டு விட்டுச் சென்றால் தீயவர்கள் இதைத் திருடிச் சென்று விடுவார்கள்.” என்றார்.

“நீங்கள் காரைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் நான் நீங்கள் தரும் குறிப்பை உங்கள் நண்பரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பேன்” என்று கூறி, அவரிடமிருந்து குறிப்பை வாங்கிக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் விரைந்து போய் கடைக்காரரிடம் குறிப்புச் சீட்டைக் கொடுத்தான், உடனே அவர் பூங்குன்றனுடன் கார் பழுது பார்ப்பவரையும் தன் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். அந்தப் பெரியவர் பூங்குன்றனைப் பாராட்டித் தம் நண்பரிடம் ஒரு தொகையைப் பெற்றுப் பூங்குன்றனிடம் நீட்டினார்.

“ஐயா, நான் கூலியை எதிர்பார்த்து உங்களுக்கு உதவவில்லை. எனக்குப் பணம் எதுவும் வேண்டா என்றான்.

“என்ன தம்பி, இவ்வளவு பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாய் நான் உனக்கு எதாவது செய்தாக வேண்டும். நீ மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறாய். பசியும் உன்னை வாட்டுவது போல் தெரிகிறது. கடைக்குப் போய் உணவு உண்ணலாம் வா.” என்றார்.

“ஐயோ வேண்டாம் ஐயா! நான் உங்களுடன் வந்து சாப்பிட்டுச் சென்றால், என் அம்மா என்னைச் சும்மா விட மாட்டார்கள்!” என்றான்.

பெரியவர் வியந்து போய் உடனே, “சரி தம்பி காரில் ஏறிக்கொள் உன்னை உன் வீட்டில் விட்டுச் செல்கிறோம்”. என்றார்.

“வேண்டா ஐயா! வீடு அருகில்தான் இருக்கிறது. நான் நடந்தே செல்வேன்”. என்று நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனால் இயல்பாக நடக்க முடியவில்லை. பெரியவர் அவனைப் பரிவோடு அணைத்துக் கொண்டு,

"தம்பி நீ மிகவும் நல்ல பையனாக இருக்கிறாய். உன் பெற்றோர் உன்னை நன்கு வளர்த்திருக்கிறார்கள். நீ யார்? உன்னைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்". என்றார்.

களைத்திருந்த நிலையில் பூங்குன்றன், "என் தந்தை ஒரு விபத்தில் இறந்துவிட்டார். என் தாய்தான் கூலிவேலை செய்து என்னைக் காப்பாற்றிப் படிக்கவைத்து வருகிறார்". என்றான்.

"கூலிவேலை என்றால் என்ன வேலை என்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்று பெரியவர் கேட்டார்.

"ஒரு சிற்றங்காடியில் அதாவது மினி மார்க்கெட்டில் எடுபிடி வேலை செய்கிறார்" என்றதும், "தம்பி உன் அம்மா பெயர் என்ன?" என்று கேட்டார். "பொன்னி" என்றான் பூங்குன்றன்.

"தம்பி! உன் அம்மா என் மினி மார்க்கெட்டில்தான் வேலை செய்கிறார். தயங்காதே நான் உங்கள் வீட்டிற்கு வர வேண்டும்" என்றார்.

"எங்கள் வீடு" என்று இழுத்த பூங்குன்றன், "அம்மா உடல்நலம் இல்லாமல் இருக்கிறார்." என்று சொல்லியபோது மிகவும் சோர்ந்து விட்டான்.

"ஓ...அதனால்தான் மூன்று நாள்களாக வேலைக்கு வரவில்லையா?" என்று கூறிப் பூங்குன்றனைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு விரைந்தார். வீட்டை அடைவதற்குள் பூங்குன்றன் பசியால் மிகவும் சோர்ந்துவிட்டான். பெரியவருக்கு வீட்டைக் காட்டிய மறுநொடியே மயக்க நிலைக்குப் போய்விட்டான். அவனை அணைத்தபடியே வீட்டினுள் சென்றார் பெரியவர்.

பொன்னி மிகவும் வாடிய நிலையில் படுத்திருந்தார். பெரியவர் "பொன்னி" என்று அழைத்ததும் தட்டுத் தடுமாறி எழ முயன்றார். அந்த அம்மையார் பசியால் வாடிக்கிடந்ததைக் கண்டு துடிதுடித்துப் போனார். பெரியவரும் அவர் நண்பரும் பொன்னியையும் பூங்குன்றனையும் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு வேகமாக உணவகத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் உணவளித்து உண்ணச் செய்து ஓய்வெடுக்கச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் உண்ட களைப்பு நீங்கியபின்.

"பொன்னி! நீ இவ்வளவு உயர்ந்த பெண்மணியா? வறுமையான சூழலிலும் உன் மகனை இவ்வளவு உயர்ந்த பிள்ளையாக வளர்த்திருக்கிறாயே! நான் உன்னைக் கண்டு பெருமைப்படுகிறேன். இனிமேல் நீ எடுபிடி வேலை செய்ய வேண்டா. மாதச் சம்பளத்தில் நல்ல வேலை செய்யலாம். முதல்

மாதச்சம்பளத்தை முன்கூட்டியே தருகிறேன்." என்று கூறி, ஒரு தொகையை நீட்டினார்.

"வேண்டா ஐயா, வேலை செய்து மாதம் முடிந்ததும் வாங்கிக்கொள்வேன்" என்றார் பொன்னி.

"நீ மறுப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும். இதனைப் பிச்சையாக நினைக்காத. மாதமாதம் சிறு சிறு தொகையாக உன் சம்பளத்திலிருந்து கழித்துக் கொள்வேன். பெற்றுக் கொள்". என்று தொகையைக் கையில் கொடுத்தார்.

"நீ, பசியால் வாடிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தும் உன் மகன் நாங்கள் கொடுத்த பணத்தை வாங்கவில்லையே ஏன்?" என்று பொன்னியை நோக்கிக் கேட்டார்.

"பூங்குன்றன், ஐயாவின் கேள்விக்கு நீயே பதில் சொல்" என்று கூறி மகனை நோக்கினார் பொன்னி.

பூங்குன்றன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"ஐயா, ஒருநாள் பள்ளியில் ஆசிரியர் "ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை" என்ற குறளைக் கற்பித்தார்" என்றான். இதன் பொருளை விளக்க முடியுமா? என்றார் பெரியவர்.

"தன்னைப் பெற்ற தாயே பசியால் வாடுவதை கண்டாலும், பெருமக்கள் இகழும்படியாக இழிசெயல் செய்து அவர் பசியைப் போக்க எண்ணக்கூடாது" என்பதாகும் என்றான் பூங்குன்றன்.

பூங்குன்றனைக் கட்டியணைத்த பெரியவர் "அருமை! அருமை! நன்றாகப்படி. நீ கற்றுஉயர்நிலை அடைய எல்லா வகையிலும் உதவுவேன்" என்றார் அப் பெரியவர். அதைக் கண்டு பொன்னி பெருமகிழ்வு கொண்டார்.

செய்ந்நன்றி அறிதல்

-திருமதி.தாமரை சீனிவாசராவ்

தம்பி தங்கைகளே!

இந்த இதழில் "செய்ந்நன்றி அறிதல்" என்னும் அதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள

"தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத் துணையாக் கொள்வர் பயன்தெரிவார்." (குறள் எண்: 104)

என்னும் குறளுக்குரிய விளக்கத்தைக் காணப்போகிறோம்.

"உதவி" - "உதவி" "என்கிறார்கள்! அப்படியென்றால் என்ன?

ஒருவர் துன்பப்படும்போது அந்தத் துன்பத்திலிருந்து நீங்கும்வகையில் அவருக்கு நாம் நம்மால் இயன்ற செயல்களைச் செய்வதே "உதவி" எனப்படுகிறது.

உதவிகளில் சிறியது பெரியது என்பது ஒருபோதும் கிடையாது.

நமக்குச் சிறிதாகத் தோன்றும் உதவி, சிலருக்கு மிகப் பெரிய பயனைத் தரலாம். அதனால் பிறருக்கு நாம் செய்யும் உதவி தினை என்னும் தானியத்தைப் போல அளவில் சிறியதாக இருந்தாலும்,

அவ்வுதவியைப் பெறுபவர்கள் அதன் பயனை எண்ணிப் பார்த்து பனையளவு உயர்ந்ததாக நினைத்துப் பெற்றுக்கொள்வர்.

இதுவே இக் குறளுக்குரிய விளக்கமாகும்.



தம்பி தங்கைகளுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்!

கொரோனா என்னும் பெருந்தொற்று நோயால் நாட்டுமக்கள் அனைவரும் பலவகைத் துன்பங்களால் வருந்துகிறார்கள்.

இந்தமாதிரி நேரத்துல நாமே ஒருத்தருக்கொருத்தர் இயன்ற உதவிகளைச் செய்துகொள்வது சிறப்பில்லையா...பாருங்கள் குழந்தைகளே , உங்களைப் போன்ற சின்னஞ்சிறுவர்கள் முதலமைச்சரின் அன்பான வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, தான் உண்டியல்ல சேமிச்சுவைத்த பணத்தை முதலமைச்சர் நிவாரணநிதிக்கு வழங்கி இருக்கிறார்கள்..

சேலம்மாவட்டம், சாணாவூரைச் சேர்ந்த உடன்பிறப்புகள் தமிழோசை, தமிழிசை, தமிழ்திலீபன் ஆகிய மூவரும் தாங்கள் சேமித்துவைத்த உண்டியல் பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த சிறுமி ஏமாசெயசிரீ நிதி வழங்கியிருக்கிறாள், மேலும் சேலத்தைச் சேர்ந்த சிறுவன் வசியன்பிரபாகரனும் தான் மரம் நடுவதற்காக சேமித்து வைத்த காசை, இப்போது ஆக்சிசன் வாங்குவதற்கு என்று முதலமைச்சர் நிதிக்கு அனுப்பியிருக்கிறான்.

வசியன் தன்னோட அண்ணன் கவின்பூபதியோட, நிறைய விழிப்புணர்வு ஒளிப்படங்களை வலையரங்கில்(யூடியூபில்) செய்துவருகிறான். மேலும், கவின்பூபதி 'ஆண்தேவதை' படத்திலும் நடிச்சிருக்காரு, விளம்பரப்படங்களிலும் நடித்துவருகிறார். இச் சகோதரர்கள் தமக்கு வரும் சிறுசேமிப்புகளை , முதியோர்இல்லம், சிறுவர் இல்லம், மரம்நடுதல் போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு, சிறுவயதிலிருந்தே அளித்துவருகிறார்கள் என்பது ஒரு நெகிழ்ச்சியான செய்தி. இப்படி நாம் செய்யும் சிறு உதவிகளைக் கூட அரசு எவ்வளவு பெருமிதமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்று பார்த்தீர்களா.

எனவே நாமும், நம்முடைய நண்பர்களையும், சுற்றத்தையும் இதுபோன்ற நல்ல காரியங்களுக்கு, தம்மால் முடிந்ததை உதவச் சொல்லலாமே. நாம் செய்கிற சிறு உதவி, பலருக்கு உதாரணமாகவும், நல்ல எடுத்துக்காட்டாகவும் அமையும்போது , நமக்கும் மகிழ்ச்சிதானே.